Nr. 45
11 november 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Handtekeningen verzamelen

Zo nu en dan vindt men in de krant of in een tijdschrift een foto van een beroemde filmster, zanger, musicus of sportman, die bestormd wordt door handtekeningenverzamelaars en -verzamelaarsters. Sommigen van hen gaan er trots op dat ze al ettelijke honderden handtekeningen in hun bezit hebben. Maar zij moeten het stellig allemaal afleggen tegen de Joegoslaaf Milorad Rajevic uit Belgrado. Deze heeft op dit ogenblik niet minder dan zestigduizend handtekeningen verzameld van allerlei beroemde tijdgenoten. Om zijn doel te bereiken is hij de hele wereld afgereisd en kwam hij bij iedereen die hem daarvoor beroemd genoeg leek, met een vel papier aandragen, waarop de handtekening moest worden gezet. In zes dikke boeken, alle in leer gebonden, heeft Rajevic zijn zestigduizend handtekeningen staan. De ene is met de pen geschreven, de andere met een potlood of met een krijtje.

Natuurlijk zijn verscheidene namen, die zich in deze kostbare boeken bevinden, al lang weer vergeten, maar er zijn er ook bij, die voor altijd in het boek van de geschiedenis zullen blijven schitteren en die door het feit dat ze eigenhandig door de betrokkene zijn geschreven, aanzienlijke waarde bezitten.

Men vindt in de boeken van Rajevic de handtekeningen van zo goed als alle koningen en staatslieden van Europa. Ook zij die eerst hardnekkig weigerden, zijn op de duur voor het uithoudingsvermogen van de Joegoslaaf gezwicht. Maar hij heeft zijn „jachtgebied" niet tot Europa beperkt; ook Amerika, Azië en Afrika heeft hij bereisd. Vooral in Amerika had hij veel succes: bijna niemand die om een handtekening werd gevraagd weigerde.

Wie in het leven iets bereiken wil, moet verdacht zijn op moeilijkheden en soms ook op gevaren. Dat geldt ook voor wie handtekeningen verzamelt en Milorad Rajevic zou dit ondervinden. Eens was hij in het rijk van de Arabische koning Ibn Saoed beland. Daar konden maar weinig mensen hem verstaan, want de meeste Arabieren spreken alleen maar hun moedertaal. Men wist met de blanke, die zo graag toegang wilde hebben tot het paleis van de koning, eigenlijk geen raad. Wat wilde die man? Een handtekening? Als hij gezegd had dat hij Arabische paarden kwam kopen had men hem wel voorkomend behandeld, maar om een handtekening komen vragen was uitermate verdacht. Men maakte korte metten en nam de Joegoslaaf gevangen. Binnen een paar uur was de arme handtekeningenverzamelaar ter dood veroordeeld. Door een paar papieren te tonen, waarop de handtekening stond van enkele Europese staatslieden die Ibn Saoed goed kende, wist hij zijn leven nog net op tijd te redden. Hij verliet het land met. . . de handtekening van de koning.

Van Arabië stak Rajevic over naar Afrika en ook in het zwarte werelddeel ging hij ijverig op handtekeningenjacht. Hij merkte dat negerhoofdmannen geen bezwaar hadden hun handtekening te zetten, maar ook dat het wel erg eigenaardige handtekeningen waren. Met veel moeite zetten de heren, en dan nog op aanwijzing van de verzamelaar, drie kruisjes. Het loonde nauwelijks de moeite van dagenlange reizen op een wiegelende kameelrug of in een hete trein, maar zo'n negerhoofdman ontving de Europeaan met zijn speciale liefhebberij doorgaans wel met veel vertoon van hartelijkheid.

Niet alle beroemde mensen zijn overigens zo vriendelijk. In het algemeen beschouwen de meeste staatslieden, wetenschapsmensen, schrijvers en anderen de handtekeningenjacht als een plaag. Heel geestig is dat eens uitgedrukt door de toneelschrijver George Bernhard Shaw (1856-1950). Deze auteur heeft iedere handtekeningenjager op de vlucht weten te jagen, maar voor Milorad Rajevic heeft hij toch een uitzondering gemaakt. Hij stuurde hem een boek met de volgende opdracht: „Ik betreur het ten zeerste dat onze strafwet geen zware gevangenisstraf kent voor hen die op handtekeningen jagen. G. B. S." Shaw dacht hiermee voorgoed van die lastposten af te zijn, maar het omgekeerde was het geval. Doordat de dagbladen schreven over deze eigenaardige opdracht aan de verzamelaar uit Belgrado, wilde ineens iedereen Shaws handtekening hebben!

DE SPORTHELDEN

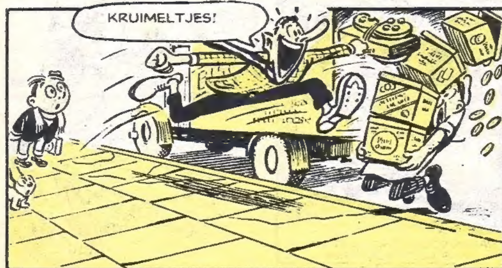

Mijn vader is geen struikrover

DE OMROEPER LIEP LANGS DE DORPSWEG EN VERKONDIGDE MET LUIDE STEM HET NIEUWS.

AMY, DIE DOOR HET OPEN VENSTER VAN MARTHA'S HUISJE ALLES HOORDE, SCHROK BIJ HET HOREN VAN DEZE WOORDEN.

DOODSBLEEK WENDDE ZIJ ZICH VAN HET RAAM AF.

MAAR ZE WIST ZICH TE BEHEERSEN. KOSTE WAT KOST WILDE ZE HAAR VOORGENOMEN PLAN UITVOEREN.

VLUG SCHREEF AMY EEN BRIEFJE VOOR MARTHA, DIE HAAR GASTVRIJ ONDERDAK HAD VERLEEND EN DIE EVEN WEG WAS OM MELK TE HALEN.

EVEN LATER GING ZIJ DE ACHTERDEUR UIT EN LIEP EEN BOSPAD OP.

ZE HOOPTE DOOR DEZE TOCHT HET LEVEN VAN HAAR VADER TE KUNNEN REDDEN.

NET WILDE ZE OVER EEN HEK BIJ HET KASTEEL KLIMMEN, TOEN ZE IETS HOORDE...

VLUG KROOP AMY ACHTER EEN STRUIK. INTUSSEN WAREN DE RUITERS VLAKBIJ GEKOMEN.

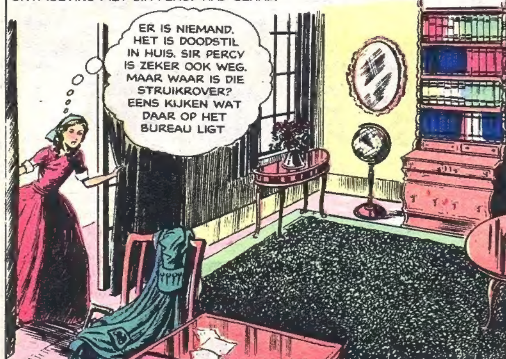
HET WAREN SOLDATEN. ALS ZE HAAR VONDEN, WAS ALLES VERLOREN.

MAAR DE SOLDATEN REDEN VERDER EN MET KLOPPEND HART LIEP AMY EVEN LATER NAAR HET KASTEEL.

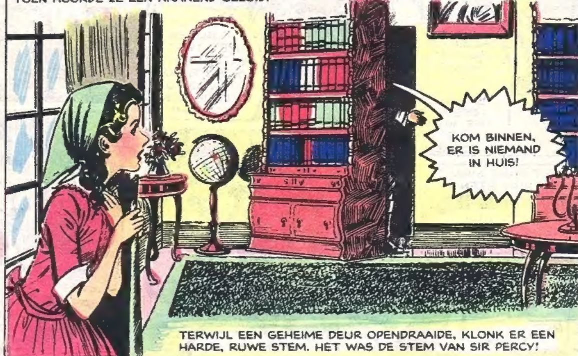

TOT HAAR VERBAZING ZAG ZE AL HET PERSONEEL NAAR BUITEN KOMEN.
KOM MEE, WE HEBBEN VRIJ GEKREGEN OM TE ZOEKEN NAAR DIE STRUIKROVER EN ZIJN DOCHTER!
EN ALS WE ZE VINDEN, KRIJGEN WE EEN BELONING!
SIR PERCY LAAT ZIJN PERSONEEL ZELFS ZOEKEN. MAAR NU KAN IK BINNEN RUSTIG MIJN GANG GAAN.

TOEN DE BEDIENDEN VERDWENEN WAREN, SLOOP AMY LANGS EEN ZIJPAADJE NAAR HET HUIS.
DAT ZIJN DE RAMEN VAN ZIJN STUDEERKAMER. ZOU IK ER BINNEN GAAN? STEL JE VOOR DAT IK HEM TEGENKOM OF DE ECHTE STRUIKROVER! TOCH WAAG IK HET EROP!

AMY SLOOP HET VERTREK BINNEN, WAAR ZE AL EENS EEN ONTMOETING MET SIR PERCY HAD GEHAD.
ER IS NIEMAND. HET IS DOODSTIL IN HUIS. SIR PERCY IS ZEKER OOK WEG. MAAR WAAR IS DIE STRUIKROVER? EENS KIJKEN WAT DAAR OP HET BUREAU LIGT

TOEN AMY OP HET BUREAU KEEK, HIELD ZE DE ADEM IN.
EEN VALS BAARDJE EN EEN KAARTJE VOOR DE POSTKOETS NAAR PORTSMOUTH! ZOU DIT IETS MET DE STRUIKROVER TE MAKEN HEBBEN?

OPEENS DRAAIDE ZIJ ZICH GESCHROKKEN OM.
IK HOOR MANNENSTEMMEN ZE ZIJN VLAKBIJ!

ZE RENDE NAAR HET RAAM EN VERBORG ZICH ACHTER DE GORDIJNEN. TOEN HOORDE ZE EEN KRAKEND GELUID.
KOM BINNEN, ER IS NIEMAND IN HUIS!
TERWIJL EEN GEHEIME DEUR OPENDRAAIDE, KLONK ER EEN HARDE, RUWE STEM. HET WAS DE STEM VAN SIR PERCY!

DWARS DOOR DE WOESTIJN

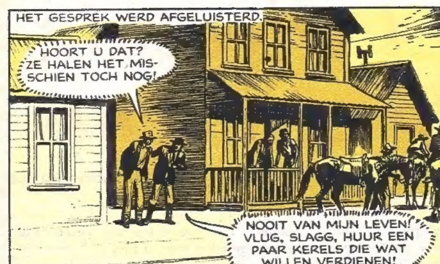

DIE NACHT TROKKEN ZE VOL GOEDE MOED VERDER EN NIEMAND KLAAGDE. TOEN DE MAAN OPKWAM, HIELD JILL HALT. NU, MET NOG ÉÉN ETAPPE VOOR DE BOEG, KONDEN ZE WEL EVEN RUSTEN.

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door een groep bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Vijf leden van de bemanning zijn zwaar gewond.*

Die twee kerels bevallen me niet," fluisterde Marcelle. „Zij zien er uit als misdadigers."

„Het zijn waarschijnlijk Birmanen die door de jungle zwerven, te vergelijken met de zigeuners bij ons in Europa," meende Jill. „Daarom zien zij er misschien zo wild uit."

„Steek in elk geval de revolver in je riem," zei Marcelle. „Zelfs al kan met het ding niet geschoten worden, we laten dan toch blijken dat we niet hulpeloos zijn."

Jill schoot onwillekeurig in de lach.

„Niet hulpeloos?" herhaalde ze grinnikend. „Maar, Marcelle, hoe heb ik 't met je? Wat kunnen we aanvangen met een ongeladen revolver? Het wapen op hen richten en zeggen: „Pang! Pang! Jullie zijn dood!" zoals kleine jongens doen, als zij soldaatje spelen?"

Marcelle schudde glimlachend haar hoofd.

„Veronderstel dat iemand een revolver op je richtte en zei: „Als je je beweegt, schiet ik," zou je dan een beweging maken? Hoe zou je kunnen weten of het wapen geladen was of niet?"

Jill keek het slanke, donkerharige Franse meisje een ogenblik nadenkend aan.

„Je hebt gelijk, Marcelle," gaf ze toe en richtte haar ogen op de revolver die ze op de palm van haar hand liet rusten. „Ja, hij maakt een schrikwekkende indruk. Ik zal hem bij de hand houden." Ze stopte het wapen tussen de riem van haar kakikostuum.

Toen zij in de heldere zonneschijn naar buiten kwamen, leek het kamp vreemd stil en verlaten. Aan de rand stond Naga rustig in de schaduw van een breedgetakte boom; wanneer de kolossale olifant zich bewoog, werden de doffe tonen hoorbaar van de houten bel die hij droeg. Van U Shwe, zijn zoon en ook de rest van het half dozijn olifanten hoorden of zagen de meisjes niets.

Boh Thauk en zijn ondercommandant deden gewillig alles, wat Jill en Marcelle hun opdroegen. Zij brachten Naga in het kamp, lieten hem knielen, bevestigden op zijn rug grote Birmaanse draagmanden en laadden die vol dekens, lakens, voedsel, kookpotten en de vier beschikbare veldbedden. Jill en Marcelle gebruikten inmiddels haastig hun ontbijt en keken opmerkzaam — maar natuurlijk vergeefs — uit naar U Shwe en zijn zoon.

De olifant was tenslotte volledig bepakt, het ontbijt was genuttigd en de meisjes lieten een laatste keer hun ogen speurend naar alle zijden gaan, maar er was niemand te zien dan de twee vreemde Birmanen. Zij hadden, nu Jill de revolver opzichtig in haar gordel droeg, hun zware junglemessen afgelegd en deden hun best zich als behulpzame dienaren te gedragen. Niets verried dat in het struikgewas langs het kamp de dacoits lagen met hun drie gevangenen, U Shwe, zijn zoon en de boodschapper, gebonden en met een prop in de mond.

Het was nu ruim negen uur; Jill riep Boh Thauk en verzocht hem zijn kameraad de jungle in te sturen om U Shwe en zijn zoon te zoeken.

„Zeg hun dat zij zich niet meer om de olifanten hoeven te bekommeren, maar onmiddellijk terug moeten komen," zei ze. „Het is van het grootste belang dat een bericht naar Maung Pyin wordt gebracht. Dat zullen wij doen" — ze wees op Marcelle — „maar ik heb iemand nodig om de voorraden naar meneer Ormond te vervoeren."

De bendeleider antwoordde in het Birmaans en toen hem bleek dat noch Jill, noch Marcelle hem verstond, wendde hij zich tot zijn ondercommandant.

„Ga naar de anderen," zei hij in zijn eigen taal, „en wacht daar. Vertel hun dat de twee blanke meisjes gewapend zijn, maar dat ik een plan heb bedacht om hen uit de weg te ruimen." Tot Jill en Marcelle zei hij in het Engels: „Hij gaat dadelijk, maar wij zijn bang."

Het hart klopte Jill opeens in de keel.

„Bang?" echode ze. „Waar zijn jullie bang voor?"

„Het is de tijd van het jaar dat de Jungle Nats ronddwalen, juffrouw," verklaarde Boh Thauk. „Ik vrees dat zij U Shwe en zijn zoon en ook de olifanten hebben gegrepen."

„Jungle Nats? Wat zijn Jungle Nats?" vroeg Jill ongeduldig.

Boh Thauk liet zijn ogen rollen om te laten zien hoe bang hij wel was.

„Geesten, boze geesten," zei hij fluisterend. „Juist nu, wanneer donkere wolken aan de hemel komen en de moessonregen spoedig zal vallen, zijn de Nats fel en hongerig. Zij zullen. . ."

Hij werd onderbroken door een schaterlach van Marcelle.

„Hongerige geesten!" zei ze, toen ze was uitgelachen. „Neen, neen — probeer me niet wijs te maken dat geesten olifanten eten. Daar kan ik alleen maar om lachen."

Boh Thauk keek haar een ogenblik woedend aan; toen haalde hij zijn schouders op en ging weg.

Een uur later waren U Shwe en zijn zoon nog niet terug.

„Zo verspillen we kostbare tijd," zei Jill tenslotte tot Marcelle. „Het is me een raadsel waar U Shwe en zijn zoon met de olifanten blijven. Ik begin te vermoeden dat zij om de een of andere reden met opzet wegblijven."

„Maar waarom dan?" vroeg Marcelle. „Waarom zouden zij dat doen?"

„Ik heb geen flauw idee en ik doe geen moeite meer erachter te komen," antwoordde Jill op besliste toon. „We blijven niet langer wachten. We zoeken nu Boh Thauk op en vragen hem met de olifant naar oom Dick te gaan. Wij brengen dan het bericht naar Maung Pyin. Met de Lander van je vader is het een rit van ongeveer drie uur."

„Kan je rijden?" vroeg Marcelle.

„Ja. De afstand van hier naar Maung Pyin bedraagt negentig kilometer. De weg is vrij slecht, maar in drie, hoogstens vier uur halen we. . ."

„Daar komt meneer Boh Thauk juist aan," onderbrak Marcelle haar. Inderdaad verscheen de leider van de dacoits aan de rand van het kamp en liep op hen toe.

Maar het verzoek van Jill om Naga naar de plaats van de ramp te begeleiden, beantwoordde hij met een weigerend hoofdschudden. Telkens en telkens verklaarde hij doodsbang te zijn voor de junglegeesten, de Nats, die om deze tijd van het jaar zelfs overdag in de wildernis rondwaarden.

Tenslotte vroeg Jill hem, half wanhopig, of hij een bericht naar Maung Pyin wilde brengen en voegde eraan toe dat hij een grote beloning zou krijgen als hij het deed.

Tot haar intense opluchting knikte Boh Thauk thans toestemmend en vertelde de meisjes toen hoe zij de plek, waar het vliegtuig was neergestort, konden bereiken.

„Het is niet moeilijk te vinden," verzekerde hij hun. „U volgt de rivier en daar die vrijwel droog ligt, is de makkelijkste weg het rivierbed zelf. U bereikt

Telkens en telkens verklaarde hij doodsbang te zijn voor de junglegeesten.

dan een ravijn, waar de oevers aan weerszijden hoog en rotsig zijn. Zodra u dit bent doorgetrokken, verlaat u het rivierbed en trekt verder in westelijke richting. Dan stuit u tenslotte op de heuvel Myunat, waar het wrak moet liggen."

„Dank je," zei Jill. Ze had het bericht van haar oom reeds op een vel papier overgeschreven en dit in een enveloppe gesloten, geadresseerd aan de militaire bevelhebber in Maung Pyin. Deze zou het natuurlijk telefonisch doorgeven naar de dichtstbijzijnde garnizoensplaats.

Jill overhandigde het bericht aan Boh Thauk.

„Haast je zoveel mogelijk," zei ze. „Er zijn gewonden die zo gauw mogelijk in een ziekenhuis opgenomen moeten worden. Begrijp je?"

Boh Thauk knikte, borg de brief in een zak van zijn gordel en bond zijn bovenkleed op om vlugger te kunnen lopen.

„Ik vertrek onmiddellijk," verklaarde hij, boog voor de twee meisjes en wilde gaan, toen Marcelle hem met een armbeweging tegenhield.

„Wacht nog een ogenblik," zei ze. „Hoe maken we dit grote beest duidelijk dat het moet knielen, opstaan, halt houden, doorlopen? Bij een auto gebruik je het gaspedaal en de remmen, maar bij een olifant... wat moeten we doen?"

Boh Thauk staarde hen aan en heel even vroeg hij zich af hoe deze twee blanke meisjes de moed konden opbrengen een tocht door de jungle te ondernemen met een olifant, terwijl zij zelfs de taal der olifanten niet spraken.

Jill haalde een zakboekje en een potlood te voorschijn.

„Ja," zei ze, „vertel ons hoe we Naga laten knielen, opstaan, lopen enzovoort."

Boh Thauk knikte weer.

„Als u hem bij u wilt laten komen, is het commando: „Digo lah." Dat betekent: „Kom hier." Hij knielt, wanneer u zegt: „Hmit." Opstaan is: „Thah." U laat hem halt houden door te commanderen: „Timy-timy." Wanneer hij moet trekken, zegt u: „Yoo-yoo-yoo." Het bevel „lopen" verstaat hij als u: „Lah-lah-lah" zegt. Dat is voldoende."

Nadat Jill de woorden had genoteerd, herhaalden zij en Marcelle de commando's. Het Franse meisje sprak alles veel beter uit dan haar Engelse vriendin.

Vergezeld door Boh Thauk liepen zij naar Naga, die nog onder de boom stond. Jill nam het eerst de proef met haar nieuw verworven kennis van de taal der olifanten.

„Hmit?" herhaalde ze verscheidene keren. Naga onderbrak even zijn bezigheid — het afrukken en verorberen van bladeren — maar zwaaide dan zijn slurf weer omhoog en tastte naar een mals hapje.

„Hmit!" riep Marcelle scherp. „Hmit!"

Naga trok zijn slurf met een zacht gorgelend geluid terug, liet zich op zijn zitvlak zakken en strekte zijn voorpoten voor zich uit.

„Ik kan het," juichte Marcelle triomfantelijk. „Hij gehoorzaamt. Nu, luister: Thah! Thah!"

De kolossale olifant gaf een grom alsof hij te kennen wilde geven: Wat? Opstaan — en een halve minuut geleden is me gezegd dat ik moest knielen... Maar hij verhief zich op zijn voorpoten en stond weer rechtop. De ogen van Marcelle schitterden van opwinding.

„Digo lah!" riep ze en onmiddellijk liep Naga op haar toe.

Jill wendde zich tot Boh Thauk.

„Dank je," zei ze. „En ga nu zo vlug je kunt naar Maung Pyin. En — asjeblieft — verlies de brief niet. Ik zal je voor alle zekerheid vertellen wat ik heb geschreven. Als je de brief mocht kwijtraken, kan je de commandant mondeling inlichten. Zeg dat een groot vrachtvliegtuig van de regering aan de zuidzijde van de Myu-nat is neergestort. Er zijn gewonden. Verzocht wordt een helikopter te zenden. Kan je het woord helikopter onthouden?"

Boh Thauk knikte bevestigend.

„Goed. Wanneer geen helikopter beschikbaar is, moet een sterke reddingsbrigade komen om een pad door de jungle te hakken, zodat de gewonden op draagbaren vervoerd kunnen worden."

Jill liet Boh Thauk de boodschap herhalen, dankte hem nogmaals en beloofde hem opnieuw een grote beloning. De aanvoerder van de dacoits overtuigde zich nog eens dat de brief veilig in zijn gordel was geborgen en liep dan op een sukkeldrafje in de richting van de weg die door de jungle naar Maung Pyin leidde.

Marcelle en Jill liepen met Naga dicht achter zich naar het rivierbed, terwijl het Franse meisje af en toe „Lah... lah... lah" liet horen, tot ze er zeker van was dat het grote dier hen bleef volgen. Zij daalden langs de zacht glooiende oever af in het droge stroombed en begonnen dan door de jungle hun tocht naar de plaats van de vliegramp...

Nauwelijks vijf minuten na het vertrek van Jill en Marcelle verscheen Boh Thauk weer aan de rand van het thans geheel verlaten kamp. Hij tuurde de rivier af als om zich te overtuigen dat de twee blanke meisjes werkelijk waren verdwenen en floot dan.

Het fluitsignaal werd beantwoord vanuit het struikgewas dat de open ruimte omzoomde; Boh Thauk floot opnieuw en een ogenblik later verschenen de

„Ik kan het," juichte Marcelle triomfantelijk. „Hij gehoorzaamt!"

bendeleden en liepen haastig naar hem toe.

Hij ging met hen het bamboehuisje binnen dat Dick Ormond tot kantoor diende, greep uit een kist die op het schrijfbureau stond een handvol sigaren en deelde die onder de mannen uit. Hij wachtte tot allen rookten en zei toen: „Bekijk dit eens even." Hij wierp de bundel bankbiljetten op de stoffige vloer.

Een ogenblik was het stil en de bandieten schenen hun ogen niet te kunnen geloven. Maar daarna stootten zij wilde juichkreten uit; het bandje werd van het pakket gerukt en ieder greep naar de fonkelnieuwe biljetten. Er vielen dreigende woorden en er ontstond bijna een algemene vechtpartij.

Een enkel bevelend woord van Boh Thauk herstelde de rust.

„Geef mij de biljetten terug," vervolgde hij. „Wanneer mijn plan wordt uitgevoerd, zal ieder van ons in het bezit komen van een massa bundels, zoals ik er hier één heb."

Met een paar korte woorden vertelde hij het verhaal dat hij van de boodschapper had gehoord; de ogen van de bandieten schitterden toen zij vernamen dat de lading van het vliegtuig bestond uit kisten, gevuld met pakketten bankbiljetten van vijftig ropij.

„Is het echt geld?" vroeg een van de bandieten, die nauwelijks kon geloven dat er zoveel geld bestond.

Boh Thauk was niet dom. Hij was opgevoed door boeddhistische priesters en had later een school in Rangoon bezocht. Toen hij gestolen had en door de politie werd gezocht, was hij de wildernis ingevlucht, waar hij spoedig leider van een bende was geworden.

„De Birmaanse regering laat haar bankbiljetten in Engeland drukken," verklaarde hij. „De kisten in het vliegtuig bevatten waarschijnlijk een zending geld die onderweg was naar Rangoon. Wanneer we een beetje geluk hebben, kunnen we allemaal zoveel geld krijgen dat we voor de rest van ons leven rijke mensen zijn."

„Wat moeten we doen?" vroeg zijn ondercommandant.

Boh Thauk liet zijn ogen over de dacoits glijden.

„We gaan van hier naar de plaats waar het vliegtuig is neergestort," antwoordde hij. „We moeten twee blanke mannen doden en ongeveer een half dozijn werklieden... al degenen, die we gisteren met meneer Ormond en de Franse dokter het kamp zagen verlaten."

„Is het noodzakelijk hen te doden?" vroeg een der bendeleden die nog nooit een moord had gepleegd.

„Ja," zei Boh Thauk. „Want als er geen overlevenden zijn en we de jungle daar in brand steken, zodat het wrak volledig wordt vernietigd, zal niemand te weten kunnen komen dat wij het geld

... en begonnen dan door de jungle hun tocht naar de plaats van de vliegramp.

hebben. Wanneer de regering denkt dat de bankbiljetten zijn verbrand, zullen ze ons niet verdenken."

„Maar de twee blanke meisjes?" vroeg een andere dacoit. „Zij zijn met de olifant vertrokken en zullen misschien..."

Hij zweeg op een gebiedend handgebaar van Boh Thauk. De aanvoerder van de bende grijnsde.

„Hebben we gisteren niet het onweer in de heuvels gehoord?" zei hij. „En leven we niet reeds lang genoeg in de jungle om te weten wat er gebeurt als in deze tijd van het jaar de donder rommelt?"

„De moessonregens..." begon de dacoit.

„Juist," onderbrak Boh Thauk hem opnieuw. „Donder en bliksem worden onmiddellijk gevolgd door zware regenval. Ik heb die twee meisjes gezegd de rivier te volgen en hen bovendien op het hart gedrukt het *bed* van de rivier te houden, tot zij het ravijn bereiken."

Hij zweeg en keek de kring rond. Een paar dacoits fronsten het voorhoofd, maar de meesten begonnen te glimlachen toen zij begrepen wat hun aanvoerder bedoelde.

Een moessonstorm in de heuvels vulde de droge rivieren binnen zeer korte tijd met een bruisende, kolkende stortvloed, soms bijna twee meter hoog, die alles op zijn weg meesleurde.

„De blanke meisjes zullen verdrinken," zei de ondercommandant.

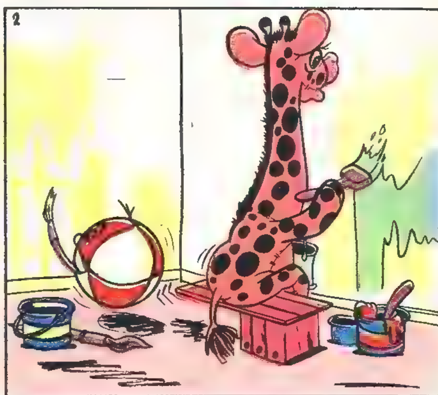
„En de olifant," voegde Boh Thauk eraan toe. „Dus... als de lijken worden gevonden, wie zal dan naar schuldigen zoeken? Wie zal weten dat wij hun de raad hebben gegeven het rivierbed te volgen? En het belangrijkste: doden kunnen niet spreken. Zij kunnen niet verklaren dat Boh Thauk en zijn mannen in dit gedeelte van het land zwierven."

Wordt vervolgd

SPELEND

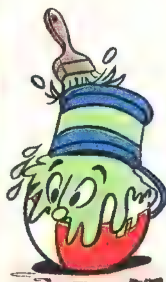

Gerard Giraf had al een hele tijd het plan om zijn huis op te schilderen en nu was hij erop uit gegaan om verf en kwasten te kopen. Toen hij naar huis terugging, beladen met allerlei schildersartikelen, kwam hij opeens Gompie Stuitbal tegen. „Ga je schilderen?" vroeg Gompie.

Gompie Stuitbal is dol op schilderen en dus vroeg hij de giraf of hij hem mocht helpen. „O, dat is goed, hoor," zei Gerard. Hij ging zijn huis binnen en begon een muur te schilderen. „Ik had dit al veel eerder moeten doen," zei hij. Intussen tekende Gompie figuurtjes in een hoek.

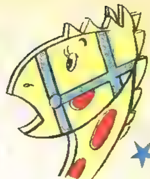

Alles ging goed, totdat Gerard plotseling van zijn krukje viel. „Kijk uit, Gompie!" riep hij, toen de pot met verf uit zijn handen schoot. Maar het was al te laat. De verfpot zeilde door de lucht en kwam boven op Gompie Stuitbal terecht. Op dat ogenblik kwam Tommie binnen.

Wat was die Gompie boos! „Domme giraf," riep hij tegen Gerard, „kijk eens wat je gedaan hebt. Ik zit helemaal onder de verf." „Neem me niet kwalijk, Gompie," zei Gerard, want het speet hem heel erg. Maar toen kwam Tommie op een idee. Hij pakte de stuitbal en gooide hem omhoog.

SPEELGOED

Bons! Gompie kwam tegen het plafond terecht en stuitte daarna weer terug naar de grond. Hij begreep helemaal niet wat Tommie van plan was, maar toen zag hij dat Gerard en Tommie naar het plafond stonden te kijken. Ze keken naar de verfvlek die hij daar gemaakt had.

,,Wat leuk is dat," zei Gerard. ,,Eigenlijk zou ik best in de hele kamer zulke mooie cirkels willen hebben. Dat is echt iets voor een giraf." Toen begon Gompie te lachen. ,,Goed, hoor," zei hij. ,,Smeer mij maar in met verf, dan zal ik overal zulke cirkels voor je aanbrengen."

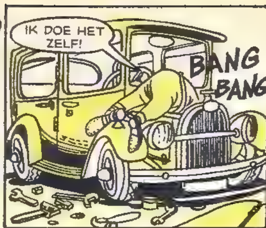

Zo gezegd, zo gedaan. Gerard smeerde Gompie elke keer vol verf en Gompie maakte overal mooie ronde cirkels. Hij is dol op stuiten en dus was Gerards huis in een ommezien geschilderd. Toen de anderen het zagen, moesten ze eerst hard lachen, maar ze vonden het toch ook wel mooi.

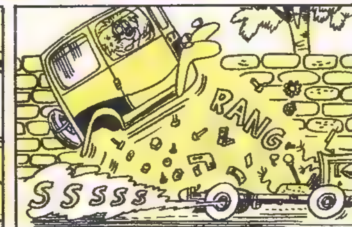

LEONARD

DAT IS EEN IDEE!
Spaar geld!
DOE HET ZELF

IK GA MIJN AUTO NAKIJKEN!

IK DOE HET ZELF!
BANG
BANG

NU EEN PROEFRITJE!

RANG
SSSSS

LATER...
TOCH EEN LEUK TUINHUISJE, NIET?

EN NU IETS ANDERS!

DIT WORDT EEN MOOI TAFELTJE!

DAAR KOMT DE KOFFIE!
WAT EEN SNERTTAFEL!

NU DEZE KAMER SCHILDEREN!

LATER...
EENS KIJKEN HOE HET STAAT!

BANG

HELP! EEN ZIEKENAUTO! EEN DOKTER! HELP!

ER KOMT NIEMAND...
EERSTE HULP

DAN DOE IK HET ZÉLF!

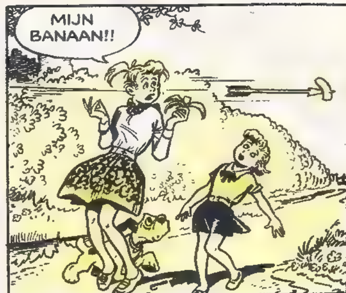
Map en Moppie

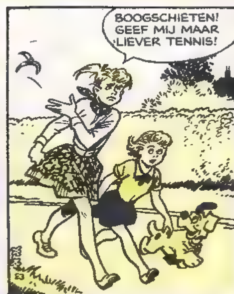

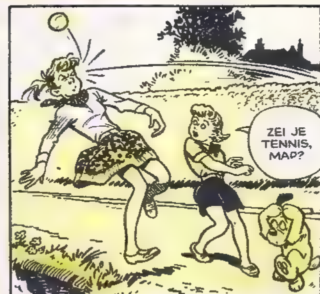

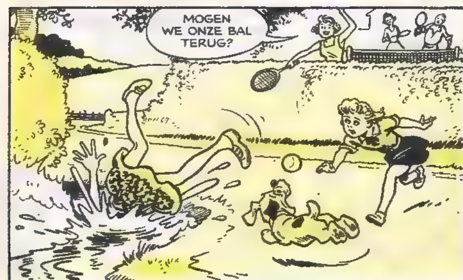

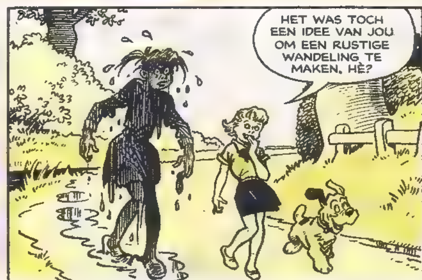

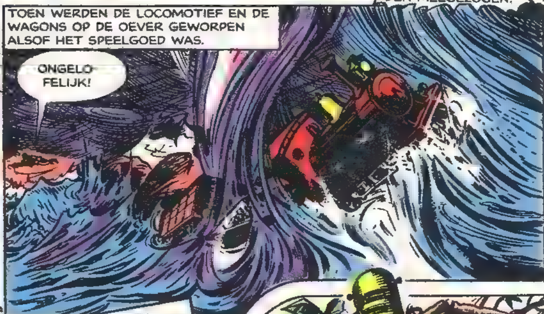

De man van staal

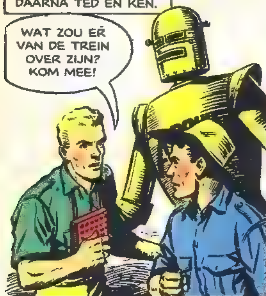

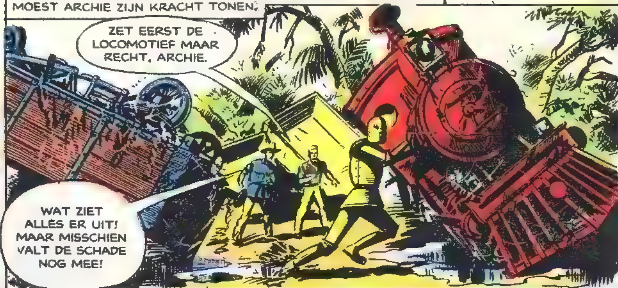

TERWIJL DE MAAN AAN DE HEMEL VERSCHEEN, WERKTEN ARCHIE EN ZIJN STERKE VRIEND VOORT.

ALS ALLES SCHOON IS, KUNNEN WE DE SCHADE OVER-ZIEN.

MAAR WAROGI ZAT INTUSSEN OOK NIET STIL.

JULLIE DORP IS VERNIELD! NEEM WRAAK OP BLANKEN, DIT HUN SCHULD ZIJN!

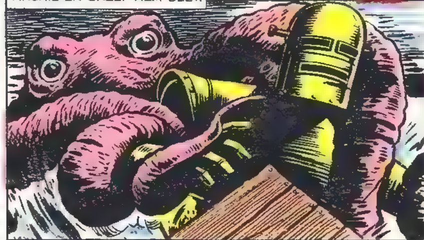
WIJ NIET DURVEN, MAN VAN STAAL TE STERK VOOR ONS!

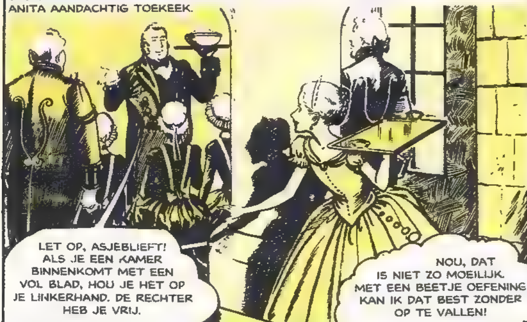

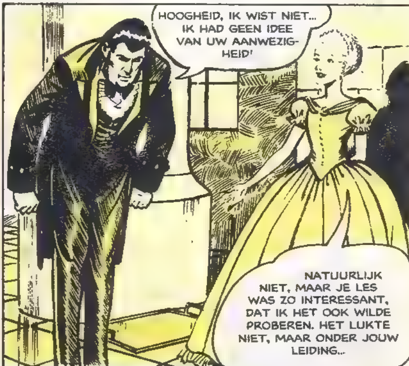

De samenzwering tegen prins Rudolf

PRINSES ANITA'S INTERESSE VOOR TAFELDIENEN WAS NIET ZO MAAR EEN GRAPJE. TOEN ZE VOOR EEN FAMILIE IN HILVANIA ALS BOERENMEISJE VERMOMD BLOEMEN NAAR HET PALEIS BRACHT, HAD ZE EEN GESPREK AFGELUISTERD TUSSEN DE EERSTE MINISTER EN EEN BEAMBTE, DAT OP PRINS RUDOLF SLOEG.
ZE WILDE HIEROVER MEER AAN DE WEET KOMEN EN GING DAAROM TAFELDIENEN BIJ EEN RECEPTIE IN HET PALEIS. NU VROEG ZE DE BUTLER HAAR DIT TE LEREN.

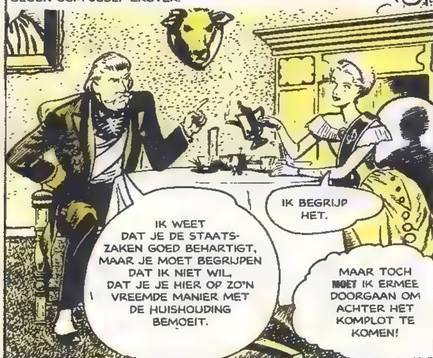
MAAR TOEN ZE EEN HOEK OMSLOEG, BOTSTE DE PRINSES BIJNA TEGEN... DE HERTOG VAN LICHTENBERG!

DE HERTOG WOU NOG MEER ZEGGEN, MAAR OP DAT MOMENT VERSCHEEN DE BUTLER OP HET TONEEL.

TOEN ZE NA DE LUNCH SAMEN IN DE BIBLIOTHEEK ZATEN, BEGON OOM JOSEF EROVER.

GELUKKIG ZEI HAAR OOM, DAT HIJ EEN AFSPRAAK HAD VOOR HET DINER. ZODRA HIJ WEG WAS, GING ANITA ZICH VERKLEDEN IN HET TUINHUISJE EN LIEP DOOR DE GEHEIME GANG ONDER DE RIVIER NAAR HILVANIA. AL GAUW WAS ZE BIJ HET HUISJE VAN DE VANZELLS EN JUFFROUW VANZELL NAM HAAR AANBOD OM OP HET PALEIS TE GAAN HELPEN GRAAG AAN.

MET GEMENGDE GEVOELENS KWAM DE VERMOMDE PRINSES BIJ HET PALEIS VAN HILVANIA AAN.

WANT DAAR ZOU MAARSCHALK VAN STORNHEIM, RUDOLFS EERSTE MINISTER, EEN BEZOEKER ONTVANGEN EN MET HEM EEN PLAN BESPREKEN, DAT VERBAND HIELD MET RUDOLF.

DE HUISHOUDSTER HAD ER GEEN IDEE VAN WIE DE NIEUWE DIENSTER WAS.

SPOEDIG DAARNA WAS DE PRINSES OP WEG NAAR DE DINERZAAL ALS HULP VAN DE LAKEI.

Olivier lijdt schipbreuk

13

door David Scott Daniell *met tekeningen van H. J. Giesen*

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer. Ze weten echter met hulp van diens vrouw te ontsnappen. Gedreven door honger sluipen ze een herberg binnen, waar Olivier op zoek gaat naar eten.*

Op de binnenplaats heerste nu een drukte van belang. Olivier hoorde dat er een span paarden stond te stampen en te proesten en dat een heleboel mensen er druk in de weer waren. Er bleef hem niets anders over dan zich koest te houden, totdat de mensen de herberg zouden binnengaan en de paarden op stal werden gezet. Hij hoopte nu maar dat de stal, die Pollie en hij tot hun verblijfplaats hadden uitgekozen, buiten schot zou blijven.

Ondertussen stond hij duizend angsten uit, dat iemand zou merken dat de kip was verdwenen. Hij kon de verleiding haast niet weerstaan er voor alle zekerheid alvast maar een poot van af te nemen om zijn ergste honger te stillen.

Door een reet in de staldeur stond Pollie met angst en vreze de gang van zaken te volgen. De postkoets zag er prachtig uit. Hij was blauw met wit geschilderd en voorzien van dikke, roodleren kussens. Toen de postiljons van de bok waren geklommen, ging een van hen de paarden verzorgen, terwijl de andere de deur van de koets opende.

Er stapten twee heren uit, die Pollie vol ontzag gadesloeg. Ze droegen schitterende jassen, waarvan de kraag en de manchetten met kant waren afgezet, en elegante degens. Het lag er dik bovenop dat het mannen van aanzien waren, die in grote welstand leefden. Toen ze echter begonnen te praten, maakte Pollies bewondering op slag plaats voor de grootste verbazing. Want het bleken Engelsen te zijn!

„Ziezo, Alan, ouwe jongen, daar zijn we dan eindelijk," zei de ene. „En ik ben zo stijf geworden als een lat."

„Nou, ik ook, hoor," zuchtte de andere. „Ik dacht dat er nooit een einde aan de reis kwam. Zo, zo. Dat is dus die befaamde Zwarte Arend."

„Zo is het. Ik hoop niet dat het hier ook zo stikvol zit met vliegen. Hee daar, bent u de waard?"

De Engelsman herhaalde deze laatste woorden in het Italiaans. Ze waren gericht tot een dik heerschap met een wit schort voor. De aangesprokene boog onderdanig en wreef zich in de handen.

„Si, si, signori," antwoordde de waard. „Hartelijk welkom, heren!" En in het Engels voegde hij hieraan toe: „U bent zeker Engelsen? Si?"

„Dat heb je goed geraden," antwoordde een van de heren. „En het doet me genoegen om te horen dat je ook een beetje Engels praat. Kun je ons onderdak verschaffen?"

„Maar natuurlijk, milord," hernam de waard. „U kunt de beste kamers krijgen en een allerverrukkelijkste maaltijd. Ik sta geheel tot uw beschikking. Wilt u mij maar volgen? Als uw bedienden de paarden op stal hebben gezet, kunnen die in de keuken eten. Prego, signori! Zal ik u maar voorgaan?"

„Het schijnt een fatsoenlijke kerel te zijn, George."

„Dat lijkt me ook, Alan. Kom mee."

Gevolgd door zijn gasten stak de waard de binnenplaats over en ging een deur binnen. Ondertussen hadden de postiljons de dampende paarden uitgespannen. Met vermoeide tred sjokten de dieren naar een stal, die vlak bij de schuilplaats van Pollie en Olivier lag. Daarmee was de rust op de binnenplaats teruggekeerd.

Om Olivier duidelijk te maken dat hij weer te voorschijn kon komen, floot Pollie een paar maten van het liedje van de Kleine Pollie Olivier. Aanvankelijk schrok ze, omdat er geen antwoord kwam. Maar even later verscheen Olivier op de drempel, keek snel om zich heen en rende naar de schuilplaats terug.

Hij hield een bord tegen zich aangeklemd, dat met een oude lap was bedekt, en droeg in zijn rechterhand een mandflesje wijn. Haastig kwam hij door de staldeur naar binnen, die Pollie al voor hem openhield, zette het bord en de wijnfles op de grond neer, trok de lap weg en maakte een diepe buiging.

„Beste mejuffrouw Trott," zei hij met een stalen gezicht, „tamboer Crow meldt zich onderdanig om u dit nederige maal aan te bieden. Zoals u ziet, een gebraden kippetje, vers gebakken brood, kaas en wijn!"

„Olivier!" riep Pollie stomverbaasd uit. „Maar dat is geweldig! Als je zo doorgaat, word je vast nog eens opperbevelhebber van het leger. Kom, laten we maar gauw beginnen."

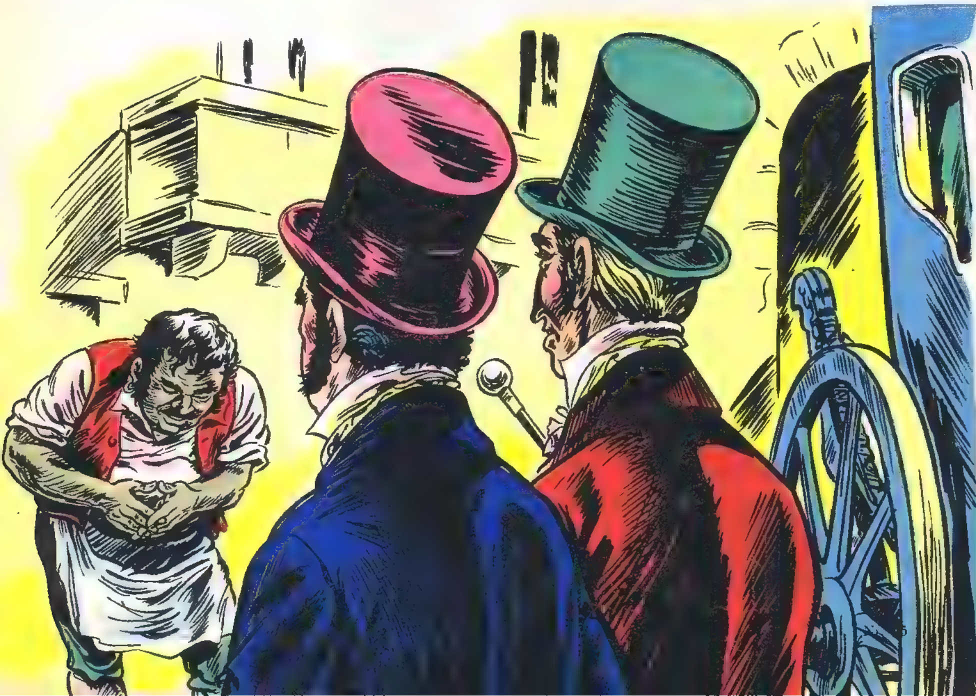
Ze gingen in het stro zitten en begonnen zwijgend te eten. Olivier liet nu en dan een voldaan gegrom horen en wuifde zijn nichtje veelbetekenend toe met de botjes die hij van de buitgemaakte kip overliet. Ze hadden zo'n honger, dat het karigste hapje voor hen al een feestmaal zou zijn geweest. Des te meer genoten ze nu van de malse en voortreffelijk gebraden kip, van het verse brood en van de koele wijn, waaraan ze op gezette tijden om de beurt even nipten.

Pas toen ze ieder een poot en een vleugel hadden verschalkt plus de helft van het brood en een behoorlijke portie van de kaas, waar ze telkens een hap afbeten alsof het een rijpe appel was, begonnen ze verzadigd te raken. Met welbehagen lieten ze zich achterover zakken. De toekomst zag er nog duister en onheilspellend uit, maar dat nam niet weg dat ze zich na het eten toch beter op hun gemak voelden.

„Zal ik het borstbeen er nog even voor u uithalen, beste mejuffrouw Trott?" vroeg Olivier glimlachend.

„Dank u vriendelijk, tamboer," antwoordde Pollie. „Ik heb werkelijk méér dan genoeg. Zullen we de rest maar niet liever tot morgen bewaren? Ik moet zeggen, tamboer Crow, dat u zich als een zeer ondernemend en dapper soldaat heeft gedragen!"

„Ik ben blij, beste mejuffrouw, dat ik u van dienst heb kunnen zijn," lachte Olivier. „Maar wat ik zeggen wou, ik geloof dat we nu maar het beste naar bed kunnen gaan. Morgen is het weer vroeg

dag. De rest van het eten kunnen we dan wel in deze lap wikkelen. Wat denk je ervan?"

,,Eerst moet ik je nog wat vertellen," zei Pollie. ,,Ik heb groot nieuws! Als ik niet zo'n honger had gehad, was ik er wel vlugger mee op de proppen gekomen."

,,Groot nieuws? Hoe zo?"

,,Nou, moet je horen. Ik weet niet goed wat ik ervan denken moet. Stel je voor, er zijn hier pas twee Engelse lords aangekomen. Schatrijke lui, zo te zien, die met een enorme koets op reis zijn. Ik vraag me af hoe ze het klaarspelen op zo'n opzichtige manier door een land te trekken dat bezet is door de Fransen!"

,,Pollie!" riep Olivier uit. ,,Waar heb je het in vredesnaam over?"

,,Nou, toen jij daar in de keuken zat om wat eten te halen, heb je toch wel lawaai gehoord op de binnenplaats?"

,,Natuurlijk. Ik had zo'n idee dat er waarschijnlijk een postkoets aankwam."

,,Ja, dat heb je goed geraden. En uit die postkoets kwamen twee Engelsen te voorschijn. Twee deftige, rijke heren, in schitterende kleren. Wat denk jij ervan? Zou dat betekenen dat we de grootste ellende nu langzamerhand achter de rug hebben?"

,,Engelsen? Rijke Engelse heren? Hier in Italië? Bestaat niet!"

,,Bestaat wel! Ze zijn hier vlak in de buurt geweest. Het leken me wel hoge officieren toe. Ze praatten tenminste net zo. Waarom kan dat niet?"

,,Bestaat niet," hield Olivier koppig vol. ,,Engelsen, hier in Italië. Het mocht wat!"

,,Of je me nu gelooft of niet, eigenwijze aap, het zijn Engelsen en ze zijn hier. De waard heeft ze meegenomen naar binnen en daar zullen ze nu wel rustig zitten te eten."

Olivier dacht een poosje diep na, met zijn blikken gericht op de overkant van de binnenplaats, waar de herberg stond achter welks muren het grote geheim schuilging.

,,Pollie dan toch!" zei hij tenslotte. ,,Als het nu toch eens waar was!"

,,Ik zeg je toch dat het waar is! Luister nu eens. Als je het mij vraagt, moeten we ons onmiddellijk eens grondig gaan wassen om te zorgen dat we er zo netjes mogelijk komen uit te zien. Daarna gaan we de beide heren heel eenvoudig een bezoek brengen. Als ze horen wat ons allemaal is overkomen, nemen ze vast wel maatregelen om ons in veiligheid te brengen. Misschien weten zij er wel iets op te vinden om ons zo spoedig mogelijk bij ons eigen regiment af te leveren."

,,Dát is me nog eens een kans!" zei Olivier, terwijl hij overeind sprong. ,,Maar waarom zouden we tijd verknoeien met zo'n waspartij? We kunnen er beter meteen op af gaan!"

,,O nee, geen sprake van. Als je wist hoe slordig en vuil en afschuwelijk je er uit ziet, zou je niet graag zó te voorschijn komen. Kom, vooruit, we gaan ons gauw een beetje opknappen."

Zonder verder te praten begonnen ze zich zo goed en zo kwaad als het ging te wassen en hun kleren in orde te brengen.

Op een schapje aan een van de muren vond Pollie een oude borstel, die daar waarschijnlijk door een stalknecht was achtergelaten. Nadat ze het water uit de emmer tot de laatste druppel hadden verbruikt, hanteerden ze de borstel net zolang bij wijze van kam, tot hun de tranen in de ogen sprongen. Maar hoe ze zich ook moesten behelpen, ze deden graag hun uiterste best om de beide hooggeplaatste Engelse heren zo waardig mogelijk tegemoet te kunnen treden!

Terwijl Pollie en Olivier in hun schuilhoek zaten te eten, sjokten sergeant Trott en soldaat Pilchard moeizaam tegen het

„Pollie dan toch!" zei hij tenslotte. „Als het nu toch eens waar was!"

bergpad op. Op het hoogste punt aangekomen bleven ze tenslotte, net als Pollie en Olivier een tijdje geleden hadden gedaan, een ogenblik staan en namen de Zwarte Arend uit de verte op.

„Kijk daar eens, Pharao! Een nette, goede herberg met bedden, eten en drinken. En dat terwijl we doodmoe zijn en bijna sterven van de honger. Het ergste is dat we geld bij ons hebben en er toch niet heen kunnen gaan!"

„Het ziet er daar inderdaad heel aantrekkelijk uit, sergeant! Eten is er vast in overvloed en water om ons te wassen ook. En wie weet wat voor lekkere wijn..." De mannen slaakten allebei een diepe zucht.

„Ik moet je zeggen dat het hard is, Pharao, zo dicht in de buurt van allerlei heerlijkheden te zijn zonder dat we erop af kunnen gaan om ons eraan te laven. Denk aan de kansen dat ze ons uitleveren aan de Fransen! Het mag dan waar zijn dat we vannacht in die hooiberg gelukkig nog een oog dicht hebben kunnen doen en dat we een hap eten hebben gekregen van dat oude vrouwtje, maar een zacht bed en een stevige maaltijd zouden me toch echt wel toelachen. We zijn nodig aan een beetje rust toe. Maar niets aan te doen, we moeten verder."

„Maar als ons in die herberg nou eens niets overkomt? Per slot van rekening hebben de Italianen de soldaten van Bonaparte niet gevraagd hun land te komen bezetten. Het kan best zijn dat ze er niets op tegen hebben een paar eerlijke Britse soldaten te helpen. Laten we het toch proberen! Als het verkeerd uitpakt, moeten we maar zien dat we ons zo goed mogelijk uit de moeilijkheden redden."

„Meen je dat echt, Pharao? Och ja, je kunt best gelijk hebben. Misschien horen we er zelfs wel iets van Pollie en Olivier. Ik vind het wel heel eigenaardig dat we nog nergens een spoor van die twee hebben gevonden. Eerlijk gezegd vrees ik het ergste..."

„Kom, kom, niet zo somber, sergeant! Die beide deugnieten zijn niet voor één gaatje te vangen. Komaan, laten we zien wat ervan komt. Misschien kunnen we hier het geld dat we van de scheepsofficier hebben gekregen, goed gebruiken. Zullen we het maar wagen?"

„Goed," antwoordde de sergeant. „We gaan erop af. Kom maar mee."

Vastbesloten stapten ze op de poort van de Zwarte Arend af en gingen de herberg binnen. Sergeant Trott gaf een flinke roffel weg op een van de tafels. Onmiddellijk kwam de waard te voorschijn. Deze nam de beide afgematte reizigers met een onzekere blik op.

„Buon giorno," zei de sergeant in zijn beste Italiaans. En op luide toon voegde hij eraan toe: „Bedden? Eten? Si?"

„Wat is er eigenlijk van uw dienst, heren?" vroeg de waard enigszins achterdochtig.

„Wacht, sergeant," zei soldaat Pilchard, „laat mij het maar eens proberen." Hij richtte zich tot de Italiaan en ging voort: „Ziet u, we zoeken een bed om te slapen. Kijk, zo."

Hij verduidelijkte zijn woorden met de nodige gebaren en grijnsde daarna de waard toe, die op zijn beurt de beide gasten verrukt aankeek.

„Aha, capisco, ik begrijp het," antwoordde deze. „Het is maar een geluk, dat ik een beetje Engels versta. Maar jullie zijn toch zeker Fransen? Waarom spreek je dan eigenlijk Engels?"

„Fransen? Wij?" viel sergeant Trott uit. „We zijn rasechte Engelsen. Stel je voor, wij Fransen!"

Hij was zo beledigd, dat hij dreigend een stap in de richting van de arme herbergier deed, die verschrikt terugdeinsde. Soldaat Pilchard hield de sergeant tegen, grijnsde opnieuw tegen de waard en herhaalde: „Rasechte Engelsen! In dienst van koning George."

„Maar, signori, wat komt u hier dan doen? In Italië? Als ze u te pakken krijgen, wordt u op staande voet doodgeschoten."

„Ja, dat weten we wel, beste vriend," zei Pilchard, „maar we vallen om van honger en vermoeidheid. De voeten van de sergeant zijn rauw van het lopen. Daarom zijn we op zoek naar eten en slaapgelegenheid, snap je?"

Plotseling kwam de herbergier op zijn gasten af en greep soldaat Pilchard bij beide handen. In gebrekkig Engels zei hij snel: „Geef me de hand, soldaat! Wat ben ik blij dat ik je zie! Ik heb in Napels gewoond en daar zaten we altijd midden tussen de Engelsen. Ik kon heel goed met ze opschieten. Veel beter dan met de Fransen, hoor! Nee, op de Fransen heb ik het niet."

Terwijl de waard zijn genegenheid voor de Engelsen en zijn haat tegen de Fransen demonstreerde, merkte sergeant Trott op: „Nou, dat valt best mee, Pharao!"

„Dat zou ik ook zeggen, sergeant. We zijn vrienden, hè?" ging hij voort, terwijl hij zich weer tot de Italiaan richtte. „Dan kun je ons zeker ook wel helpen aan een hap eten, wat water om ons mee te wassen en een bed om op te slapen?"

„Maar natuurlijk," luidde het antwoord. „Er zijn hier al twee Engelsen. Ze zijn hier net goed en wel aangekomen."

„Fransen? Wij?" viel sergeant Trott uit. „Wij zijn rasechte Engelsen!"

„Hee, wat hoor ik daar?" vroeg sergeant Trott opgewonden. „Twee Engelsen? Toch geen jongelui? Ik bedoel, een jongen en een meisje? Of liever gezegd, een paar jongens? Nou? Waar zijn ze dan?"

„Nee, nee, geen jongelui," antwoordde de herbergier. „Twee echte heren. Echte Engelse lords. Schatrijk zijn ze. Ik zal ze wel even waarschuwen. Het doet ze vast een groot genoegen opeens twee landgenoten te ontmoeten."

Met deze woorden keerde de man zich om en haastte zich de trap op. Verbaasd keken de beide soldaten hem na.

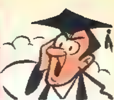
„Ik dacht een ogenblik dat we Pollie en Olivier hadden gevonden," zei sergeant Trott. „Ik begon al te hopen dat we ons doel hadden bereikt."

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

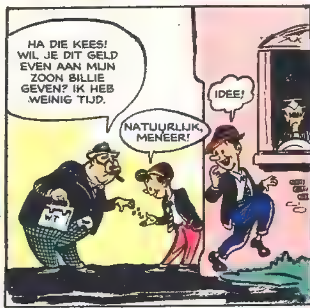

Het dikste stuuntje ter wereld

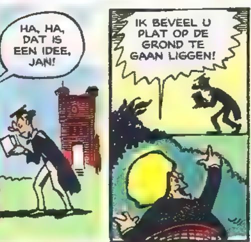

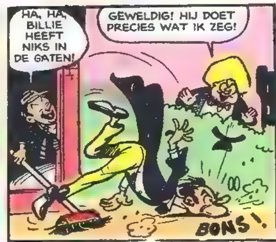

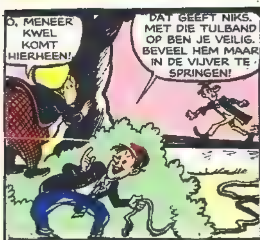

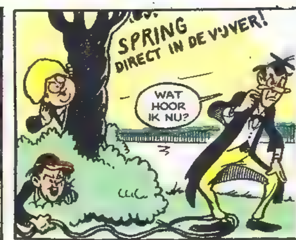

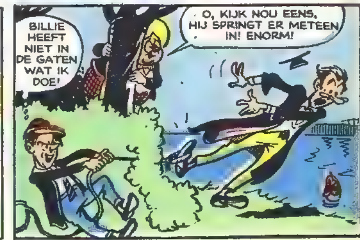

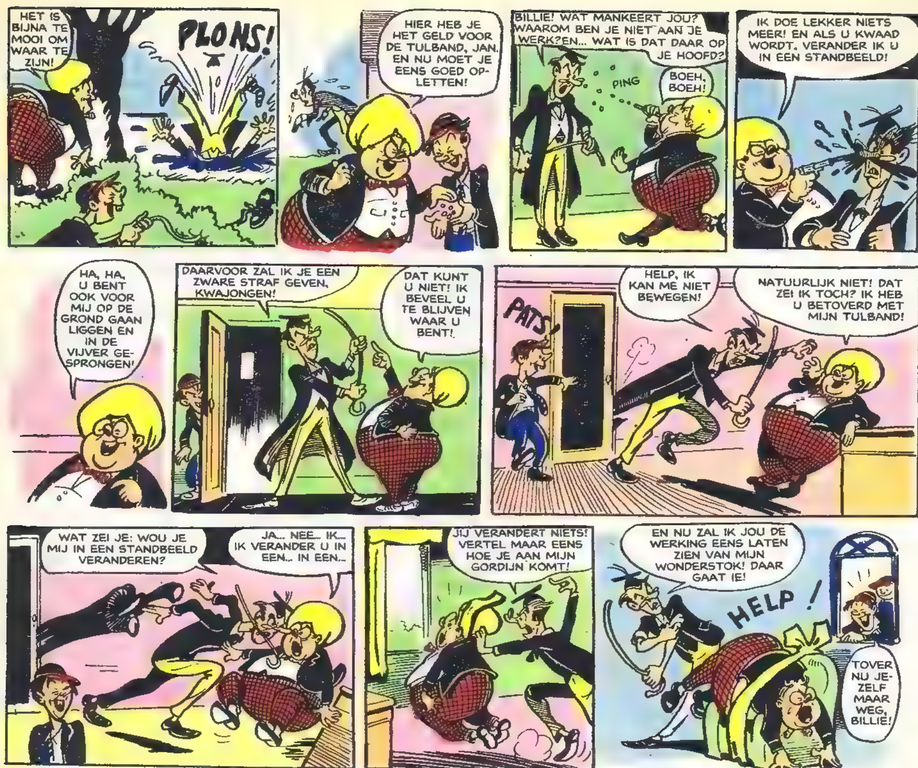

Visser aan de haak

In de stad Edwardsburg in de Noordamerikaanse staat Minnesota woont de heer David Quinn. Hij is een verwoed visser en houdt zich in zijn vrije tijd meestal aan de waterkant op. Op zekere dag ging hij er met een paar vrienden op uit. Aangezien het winter was en het de vorige nacht stevig had gevroren, moest hij eerst een bijt in het ijs hakken, wilde hij een visje bemachtigen. Toen hij daarmee klaar was, ging hij er op zijn klapstoeltje bij zitten, bracht zijn hengel in gereedheid en begon te vissen. Maar nog geen minuut later hoorden de anderen die een eindje verderop zaten, een wilde kreet. Ze kwamen vlug toelopen en toen ze zagen wat er aan de hand was, konden ze hun ogen bijna niet geloven. Een snoekbaars van een pond of vier was uit de bijt gesprongen en had zijn scherpe tanden stevig in meneer Quinns been geplant. Quinn en zijn vrienden hadden enkele minuten nodig om de vervaarlijke roofvissebek open te wringen. Met een geruïneerde broek en een pijnlijk been ging hij tenslotte naar huis... zonder vis, want die dag was de aardigheid er voor hem af!

Wat is geluid?

Geluid is iets, dat we elke dag horen en dat we volkomen normaal vinden. Toch kan het geluid allerlei merkwaardige verschijnselen oproepen, omdat het eigenlijk niets anders is dan het trillen van de lucht. Er zijn zangers geweest die het klaarspeelden om een drinkglas kapot te zingen; door de kracht van de geluidstrillingen was het glas gebarsten en stukgeknapt. Bij laag en zwaar geluid trilt het trommelvlies in ons oor ongeveer vijftig keer per seconde, bij hoge en ijle tonen kan dit aantal oplopen tot 24.000. Door deze hoge geluidstrillingen — die soms zelfs niet eens meer hoorbaar zijn — kunnen vissen gedood worden. Men heeft eens onhoorbaar geluid verwekt van 400.000 trillingen per seconde, dat een zelfde warmte bleek te verspreiden als een brandende kachel. Hierdoor was het mogelijk om eieren te koken en om bijvoorbeeld stijfsel in suiker te veranderen. Geluid is dus eigenlijk iets heel vreemds.

De brutale indringer

door Joyce Wieken

Dave Ellis sloeg zijn geschiedenisboek met een klap dicht en stond op. Hij deed twee stappen in de richting van de deur en bleef toen midden in de kamer staan. Buiten klonk een kort, schel fluitsignaal, gevolgd door twee langere stoten.

Dave hoefde zich geen moment af te vragen wat dat signaal betekende, want hij kende het al sinds zijn zevende jaar. In de eerste klas van de lagere school had hij dat speciale fluitje — eenmaal kort, tweemaal lang — met zijn vriend Ted Loman afgesproken als een soort herkenningsmelodie.

Hij liep naar de openslaande deuren van zijn kamer en boog zich over de balkonrand. „Hallo, Ted!" riep hij naar de stroblonde jongen die aan de overkant van de straat op zijn fiets tegen een lantaarnpaal leunde. „Een ogenblikje. Ik kom naar beneden."

Ted Loman schudde zijn hoofd. „Blijf maar waar je bent, want ik ga meteen weer door!" riep hij terug. „Ik kwam alleen even vragen of je vader en moeder zin hebben om vanavond bij mijn ouders te komen kaarten."

„Ze zijn er niet," antwoordde Dave. „En ik denk dat ze niet zo bar vroeg terug zullen komen vanavond, want ze zijn naar een bruiloft."

„O, dan gaat het gewoon niet door." Ted zette zijn linkervoet op de trapper, maar hij reed nog niet onmiddellijk weg. „Ben je helemaal alleen thuis?"vroeg hij.

Dave knikte. „Ja. Maar als ik klaar ben met mijn huiswerk, ga ik naar mijn tante. Die heeft gevraagd of ik bij haar kom eten."

„Je kunt ook met mij mee naar huis gaan, hoor," zei Ted.

„Dat zou ik eigenlijk veel liever doen, maar ik heb nu eenmaal al met mijn tante afgesproken en ze rekent dus op me."

Ted stak zijn hand op. „Nou, tot morgen dan," zei hij, terwijl hij zich tegen de lantaarnpaal afzette en met een flink gangetje de straat uitreed. „Ik kom je om half negen halen!"

Dave sloot de balkondeuren en wilde zich omdraaien. Maar op dat moment meende hij iets te zien bewegen in het struikgewas schuin tegenover zijn huis. Hij schoof de gordijnen iets opzij en keek ingespannen naar het groepje rododendrons aan de overkant. Hij vergiste zich niet. In de schaduw van de hoge, groene struiken liep een man. Een lange, magere man, die in de richting van het huis tuurde.

In de schaduw van de hoge groene struiken liep een man.

Dave schonk er verder geen aandacht aan. Beneden in de keuken hoorde hij Kita aan de deur krabben en hij rende met twee treden tegelijk de trap af. „Ik kom er aan, Kita!" riep hij. „Eén seconde geduld!"

Het krassende geluid van scherpe nagels op houtwerk hield onmiddellijk op en maakte plaats voor een opgewekt geblaf.

Kita was de goedaardige herder, die dertien jaar geleden in het schuurtje van de familie Ellis was geboren en sindsdien een onmisbaar deel uitmaakte van het gezin. Voor een hond had hij al een vrij

hoge leeftijd bereikt en daar gedroeg hij zich dan ook wel naar. Haasten deed hij zich niet meer en hij scheen het vanzelfsprekend te vinden, dat iedereen hem onmiddellijk op zijn aartsvaderlijke wenken bediende.

Toen Dave de keuken binnenkwam, zat hij waardig midden op de brede kokosmat en draaide zijn kop traag in de richting van zijn lege drinkbakje. Dat deed hij altijd als hij dorst had en Dave begreep de wenk onmiddellijk. „Ach, heb ik je een beetje verwaarloosd, brave lobbes?" zei hij, terwijl hij met het email bakje naar de kraan liep en het met water vulde. „Hier, drink maar gauw wat."

Hij zette het bakje weer op zijn vaste plaats onder de keukentafel en keek glimlachend toe, terwijl Kita langzaam overeind kwam en op zijn gemak van het water begon te slobberen.

„Ziezo," zei Dave. „Je vindt het zeker wel goed, dat ik nu nog even naar boven ga om mijn aardrijkskunde te leren."

Hij draaide zich om en liep de gang in, maar voor hij de trap bereikt had, klonk het doordringende geluid van de voordeurbel door het huis.

Voor de zoveelste maal vergat Dave zijn moeders advies: „Kijk als je alleen thuis bent altijd eerst even door het raampje voor je de deur opent!" Zonder zich te bedenken liep hij de vestibule in en trok de voordeur open.

Op de drempel stond een lange, magere man in een smerig grijs pak. Dezelfde man die Dave een paar minuten van tevoren in de schaduw van het groepje rododendronstruiken aan de overkant had zien scharrelen. Hij had een grauw bundeltje in zijn hand en de onderkant van zijn gezicht was bedekt met donkere baardstoppels.

„Zo, jongeman," zei hij met een raspende stem, „zijn er misschien nog lompen of oude kranten te koop?"

Dave haalde zijn schouders op. „Eh... ik weet het niet," antwoordde hij. „Ik ben helemaal alleen thuis en... Misschien kunt u morgen nog eens terugkomen als mijn vader en moeder er weer zijn?"

De man wierp een snelle blik over Daves schouder en zette toen een voet over de drempel. „Zo, zo, ben jij helemaal alleen thuis?" zei hij.

Zijn stem klonk dreigend en Dave deed onwillekeurig een stapje achteruit. Hij voelde zich niet op zijn gemak. „Ja, en ik weet echt niet of er vodden of oude kranten zijn. Komt u morgen nog maar eens terug," herhaalde hij.

De man knikte ongeduldig. „Ja, ja, dat heb je al gezegd," zei hij nors. „Maar zou ik misschien nog om een glas water of een beker melk mogen vragen? Ik ben de hele dag al op sjouw en ik heb nog geen slokje te drinken gehad."

„O, maar natuurlijk," antwoordde Dave. „Ik zal het even voor u halen."

Hij draaide zich om en liep naar de keuken. „Blijf maar rustig liggen, Kita," zei hij tegen de herdershond, die zich half oprichtte en zelfs niet te lui bleek om zijn oren te spitsen. „Het is in orde."

Maar het was niet in orde. Op het moment dat Dave een hand uitstak naar de melkfles, hoorde hij de voordeur in het slot vallen en toen hij een snelle blik over zijn schouder wierp, zag hij de man de gang inkomen.

„Luister," zei hij op snauwerige toon. „Als je precies doet wat ik zeg, hoef je nergens bang voor te zijn. Ik heb niet alleen dorst, maar ook honger. Maak iets voor me te eten klaar. Flink wat, want ik rammel. En intussen neem ik eens een kijkje in de kamers hier."

Grinnikend duwde hij de huiskamerdeur open en stapte brutaalweg naar binnen.

Het eerste ogenblik was Dave te verbijsterd om te beseffen wat er gebeurde. Maar toen begonnen zijn hersens koortsachtig te werken. De man was het huis binnengedrongen om te stelen. Het geldkistje! flitste het door zijn hoofd. Vaders geldkistje in het bureau!

Hij moest iets doen. Hij kon onmogelijk rustig een boterham gaan smeren, terwijl de man binnen alles overhoop haalde en misschien...

Maar wat kón hij doen? Misschien was de man gewapend en in ieder geval was hij drie keer zo sterk als Dave. Als ze telefoon gehad hadden, zou hij de politie kunnen bellen, maar hij was volkomen van de buitenwereld afgesloten.

Loop het huis uit en ga hulp halen, zei een inwendige stem. Maar als hij dat deed, zou hij de man alleen achter moeten laten.

Nee, hij moest in ieder geval hier blijven en tegelijkertijd proberen iemand te waarschuwen. Hij keek wanhopig om zich heen en zijn blik bleef rusten op Kita. En toen kreeg hij een ingeving. „Kita! Jij gaat een boodschap voor me doen," zei hij.

Nu hij eenmaal in actie gekomen was, viel zijn angst onmiddellijk van hem af. Hij ging de huiskamer binnen en stapte op de man af.

„Ik... eh... ik heb alles afgezocht, maar ik kan niets eetbaars vinden," zei hij. „Zal ik...?"

De man stond gebogen over een van de laden van het dressoir en keek met opgetrokken wenkbrauwen om. „Jij blijft hier!" beet hij Dave toe. „Je wou zeker hulp gaan halen, hè? Maar dat zal je niet glad zitten, makker. Jij blijft netjes hier en je maakt iets voor me klaar."

„Maar er is helemaal niets," ant-

woordde Dave. „Alleen droog brood. Ik zou een boodschappenlijstje kunnen maken en de hond daarmee naar de kruidenier sturen. Hij doet vaak boodschappen."

De man keek ongelovig. „Is dat waar?"

Dave knikte. „Ja, echt waar. We hebben er een speciaal mandje voor en dat neemt hij dan in zijn bek. . ."

De man liep op Dave toe en pakte zijn schouders. „Goed," zei hij. „Stuur die hond naar de kruidenier. Maar ik waarschuw je, dat je geen grapjes uithaalt, vriendje, want dan ben je nog niet gelukkig."

Hij zei het zo dreigend, dat Dave angstig een stapje achteruit deed.

Toen de man hem losliet, griste hij snel het kruideniersboekje en een ballpoint uit de geopende dressoirla en liep ermee naar de tafel. Op de eerste onbeschreven bladzijde van het boekje schreef hij: *ham, eieren, lucifers, pruimenjam,* terwijl de man over zijn schouder meelas.

Hij kreeg geen kans er een woord aan toe te voegen, want de indringer rukte de ballpoint tussen zijn vingers uit en zei: „Zo is het genoeg. Laat die hond hier komen."

Dave liep naar de deur en riep: „Kita, kom hier. En breng je mand mee, want je moet een boodschap doen."

Ze hoorden gestommel in de keuken en even later sjokte Kita met het hengsel van de mand in zijn bek de kamer binnen.

„Kita, ga met het boekje naar meneer Brown."

De hond spitste zijn oren en liet een kort, grommend geluid horen.

Dave zuchtte opgelucht. Kita had het begrepen. „Meteen terugkomen bij het baasje, hè?" zei hij en op de hielen gevolgd door de sjofel geklede man bracht hij de hond naar de voordeur.

De man ging onmiddellijk weer door met het overhoophalen van de laden en kastjes. „Je blijft hier tot de hond terug is," zei hij tegen Dave. „Ga daar maar op die stoel zitten en houd je kaken stijf op elkaar. Als ik je ook maar één verdachte beweging zie maken, krijg je een optater."

Dave gehoorzaamde zwijgend. Het enige dat hij kon doen, was afwachten. Rustig afwachten op de dingen die komen zouden.

Er verstreek een minuut, vijf minuten, een kwartier. De man zocht systematisch ieder hoekje van de kamer af, stak af en toe iets in zijn zak en ging dan weer verder. Hij sprak niet, maar Dave hoorde hem wel een paar keer binnensmonds mompelen.

Dave zat op hete kolen. Kita, schiet op, dacht hij bij zichzelf. Loop alsjeblieft een beetje door en laat me niet in de steek!

De kruidenierswinkel van meneer Brown

De man zocht systematisch ieder hoekje van de kamer af, stak af en toe iets in zijn zak en ging dan weer verder.

was hoogstens vijf minuten lopen. Kita had dus al lang terug kunnen zijn met de boodschappen, tenzij... tenzij meneer Brown bijvoorbeeld niet thuis was...

Maar meneer Brown was altijd thuis. Hij stond altijd ieder uur van de dag achter zijn toonbank.

Als hij het maar begrijpt, dacht Dave wanhopig. Als hij het in vredesnaam maar begrijpt...

De man stond nu voor het bureau van Daves vader en probeerde het rechterdeurtje open te krijgen. Achter dat deurtje stond het geldkistje, wist Dave. En als hij dat eenmaal te pakken had, zou hij waarschijnlijk niet langer meer wachten en zich met de buit uit de voeten maken.

Kita! Meneer Brown! Schiet nou toch op! kreunde Dave inwendig. En op datzelfde moment werd er lang en nadrukkelijk gebeld.

De man schoot overeind alsof hij door een naald gestoken was. „Blijf zitten!" siste hij tegen Dave. „Blijf doodstil zitten of ik doe je wat!"

De klok op de schoorsteen tikte oorverdovend hard. Een grote bromvlieg suisde uitdagend zoemend door de kamer.

Er werd voor de tweede maal gebeld en een zware mannenstem riep: „Opendoen! In naam der wet, doe open!"

De magere man kromp ineen en keek schichtig om zich heen. „Is er een achteruitgang ?" vroeg hij schor.

Dave schudde zijn hoofd. „Nee."

De man liep naar de ramen, wierp een snelle blik naar buiten en draaide zich toen om. Op zijn tenen rende hij de gang in en de trap op, maar voor hij halverwege was, klonk er een hevig gekraak en zwaaide de voordeur open. Twee, drie agenten stoven het huis binnen, gevolgd door een enthousiast blaffende Kita. Iemand schreeuwde bevelen en in minder dan geen tijd leek het hele huis van onder tot boven bezet door politiemannen.

Het ging allemaal zo razendsnel, dat Dave achteraf moeite had zich alles tot in bijzonderheden te herinneren. Een vriendelijke brigadier legde een hand op zijn schouder en zei: „Dat boodschappenlijstje was heel schrander bedacht, jonge vriend. Dank zij jou en de hond hebben we de hand kunnen leggen op een van de gevaarlijkste inbrekers van het land."

„Hebt... u hem dan al gearresteerd?" vroeg Dave.

De brigadier knikte ernstig. „Ja zeker. Als je door het raam kijkt, kun je zien hoe hij weggeleid wordt."

Tussen twee breedgeschouderde agenten in verdween de sjofel geklede man in de gereedstaande overvalwagen.

„We hebben geluk gehad," vervolgde de brigadier. „Toen kruidenier Brown op het bureau kwam met de mededeling, dat er hier iets mis moest zijn, had ik meteen al een vermoeden. Er was vanmiddag juist een telexbericht doorgekomen, dat Gladde Jim voor de zoveelste maal was uitgebroken, en ik dacht bij mezelf: Stel je voor, dat hij ons nu zo in de armen liep!"

„Was... was deze man Gladde Jim?" vroeg Dave met glinsterende ogen.

„Ja. Een gewetenloze schurk met wie ik niet graag alleen in een afgelegen huis zou zijn. Was je niet bang, Dave?"

Dave haalde zijn schouders op. „Nee, hoor. Tenminste... niet zo heel erg."

„Maar hoe kwam je op het idee de hond met dat briefje naar meneer Brown te sturen?" vroeg de brigadier.

„Als je door het raam kijkt kun je zien hoe hij weggeleid wordt."

Dave grinnikte. „Hij... Gladde Jim zei, dat hij honger had, en ik deed net of er niets in huis was. Toen kreeg ik plotseling de ingeving Kita naar de kruidenier te laten gaan en ik schreef in het boodschappenboekje: ham, eieren, lucifers, pruimenjam. Ik dacht: als meneer Brown nu maar uit zijn doppen kijkt en ziet, dat de eerste letters van ham, eieren, lucifers en pruimenjam samen het woord *help* vormen."

De brigadier knikte. „En gelukkig hééft meneer Brown uit zijn doppen gekeken, jongen. Je mag hem straks wel heel hartelijk gaan bedanken, hè?"

„Had hij het meteen door?" vroeg Dave nieuwsgierig.

„Meneer Brown? Nee. Maar het toeval hielp een handje. Waarschijnlijk weet je dat niet eens, maar vanmorgen is je moeder bij meneer Brown in de winkel geweest om eieren, lucifers en een potje pruimenjam te kopen. En toen de hond vanmiddag de winkel binnenstapte met een boodschappenlijstje, waarop die drie dingen wéér stonden, kreeg hij prompt argwaan. Wat gek, dacht hij. En hij bekeek het lijstje, dat jij gemaakt had, nog eens heel aandachtig. De rest weet je. Hij liet zijn winkel in de steek en rende zo hard hij kon naar het politiebureau en wij zijn onmiddellijk met man en macht uitgereden om je te ontzetten."

Op dat moment sjokte Kita de huiskamer binnen en nestelde zich tevreden grommend aan Daves voeten.

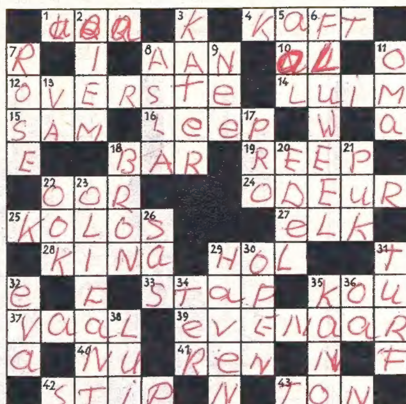
„Kita," zei Dave, „je bent de schranderste, liefste en trouwste hond van de hele wereld. Kom mee. Dan gaan we een heerlijke kluif voor je halen bij de slager."

Maar Kita had zijn ogen al gesloten en sliep ronkend. Hij was doodmoe.

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal :

1 Papegaai
4 Papieren omslag voor schoolboek
8 Voorzetsel
10 Reeds
12 Militaire rang
14 Gril
15 Jongensnaam
16 Slim
18 Heel erg
19 Smalle strook
22 Gehoororgaan
24 Reukwater
25 Reus
27 Ieder
28 Koortswerend geneesmiddel
29 Spelonk
33 Schrede
35 Lage temperatuur
37 Verschoten, ontkleurd
39 Equator
40 Op het ogenblik
41 Kippenloop
42 Puntje
43 Vat

Verticaal :

2 Roeispaan
3 Mannetjeskat
5 Vis
6 Heel zachte, glanzende stof
7 Lichtrode kleur
8 Deel van een kachel
9 Ontkenning
11 Grootmoeder
13 Vader (afkorting)
17 Tegenovergestelde van contra
18 Plaats waar vloeistof uit de grond welt
20 Adellijk
21 Klein kind
22 Eveneens
23 Dikhuidig zoogdier
26 Sluis
29 Ligplaats voor schepen
30 Geopend
31 Brandstof
32 Vrouw van Adam
34 Voorzetsel
35 Licht bootje
36 Onder andere (afkorting)
38 Niet ijverig

De eerste brandspuit

De brandweer is een bekende verschijning in onze steden en dorpen. Het is een nuttige instelling, want brand is een van onze grote vijanden. Dat was ook al zo in de tijd van de Romeinen en daarom stichtten zij in de stad Rome (die destijds voor een groot deel uit houten gebouwen bestond!) een georganiseerde brandweer. De brandspuit, die zij gebruikten, verschilde natuurlijk wel wat van de onze. De eerste brandspuit werd geconstrueerd door ene meneer Ktesibios (klemtoon op si) in Athene. Hij ontwierp een tonnetje van hout, waarop een pomp werd bevestigd, een zuig- en een drukleiding van dierehuid, en maakte dat alles met pek en hars waterdicht. Zijn vinding werd later door de Romeinen overgenomen. Sindsdien kan men, als er ergens brand woedt, de spuit erop zetten.

Dickie Dapper

COCO DE CLOWN

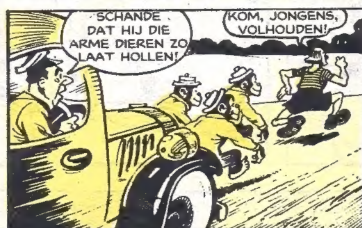

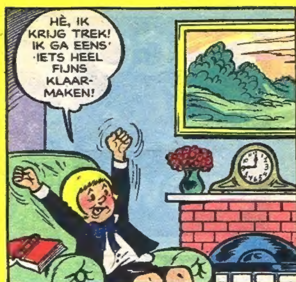

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.